

ההיצפון מתמשש

איציק קרמי יצא. כמינהגו. להמתין להרס בכביש הראשי. כניש עכריחיה. משהתאחרה הרס וראגתו גברה. ניצל קרמי, את נסיונו. ואחרי שעות של ראגה גוברת והולכת פנה. בשעה 3 לפנות בוקר. למישרת עכו. הוא מסר את העובדות ואת תיאורה המרויך של הרס. בתו.

תלמידים מעוספיה

כמשך זמן קצר עברה היריעה במהירות. ביום השישי. מוקדם בבוקר. הוקם מטה-חרום. אנשי המשק. יחד עם המישרת. חיפשו את הרס כל אותו יום. אולם רק כשפורסמה הודעה ברדיו. התייצב המהנדס וריצקי (שלקח את הרס בטרמפ) ואו קיבל העניין את המשמעות הקשה שלו.

בינתיים מונה ניצבימישנה גבי לטס. מפקד מישרת-הגבול צפון על החיפושים והסריקות. הוקמה מיפקדה משימתית. ומישרת-הגבול ריכו. דרך המיפקדות היחידיות שלו. גם את כל

האוכלוסמוביל לכיוון מרכז הכרמל. הרס ירדה שם מן הרכב. ומאו נעלמו עיקבותיה.

בינתיים. בכפר מסריק. החלו הוריה של הרס. עזה ואיציק קרמי. לראוג. כי הרס הקפידה תמיד לעמוד בלוח הזמנים. שאותו קבעה לעצמה. ואחרי שיחת-הטלפון התפלאו ההורים שלא הגיעה בומן הצפוי. האב. איציק קרמי. יליד ירושלים.

הדרומית לחיפה. נלי ביקשה לקצר את דרכה הביתה. ולכן ירדה. הרס המשיכה צמונה. ירדה בצומת הבאה. כשהמכונית שבה נסעה מנתה מיזרחה. אל הכרמל.

המתינו לטרמפ כטרמפיארה הצבאית בצומת גלילות (הקאנטרי קלאב) שבקירבת הרצליה.

המקום האחרון בו ראונוה הוויילת נלי את ווברתו. הרס. הוא הצומת במחלף טירת-הכרמל - אחוזה. בכניסה

ליוני כפר מסריק היה במכתב רב. ניירות-מישרת ומישרת-הגבול נכנסו ויצאו. חרפי-קור מישרתי. בראשות תת-ניצב משולם עמית. מפ" קד מרחב חיפה. מוקם בחרר מזכירות המשק.

כי הרס קרמי (20) לא שבה מבטי סה. ב"אולדסמוביל"

לכיוון חיפה

הכל החל ביום החמישי שעבר. לפנות ערב. רכיטוראית הרס קרמי התקשרה לבית הוריה והודיעה שהיא בדרכה למשק. לשם טיפול רפואי כלשהו.

ואו היא שמה את פעמיה צמונה. יחד עם חברתה לשירות. נלי. השתיים

האב המתין לבתו בכביש הראשי והבת לא הגיעה. עברה שעה ועוד שעה ועוד שעה ובשלוש לפנות בוקר פנה האב למישרת: אייה בחי?

האם. עזה היא בת המשק. ולהם שתי בנות וכן: הרס בת ה-20. הילה. (18) העומדת לפני גיוסה לצבא וזוהר (13).

היא רצתה להגיע מן המחלף לביתה באחוזה. הרס המשיכה עד הצומת הבאה. צומת דר-הים. עת פנה

מכונית אולדסמוביל אספה אותו צפונה. במכונית היו המהנדס מררכי וריצקי מחיפה. קבלד-בניין ונהג. הם לא

טרמפ אל האלימות

טריה ממושכת הכרחת את הממשלה לאפשר לכל חייל וחילית לנסוע חנם באוטובוסים. הממשלה קיבלה את הודיעה באירצון כולט. ובהודעות הראשונה חיבלה בסידור זה.

כדי לשים קץ לטרמפים המסוכנים. יש לנקוט בשורה של פעולות:

● סידור תחבורה סבירה לחיילים ולחיליות. כרי שיוכלו להגיע ממקומות-השירות הביתה. אם קיבלו חופשה לצורך זה. או אם שירתם מכוסט על תנחה זו. שום איסור לא יעורר. אם אין לחייל ולחילית האפשרות להגיע הביתה אלא בטרמפים. שום דבר לא יעמוד בפני הפיתוי להגיע הביתה.

● עיבוד תקנון מפורט ומחייב לחיילים. ובמיוחד לחיליות. מתי לקחת טרמפ. באילו תנאים. באילו זמנים. באילו קווים. תקנון זה צריך להתבסס על הנסיון שנרכש. על ניתוח הסכנות האורכות בדרכים ועל קיום הסעה סבירה חלופית.

● איסור מוחלט על טרמפים תגודים תקנון זה — הן כעבירה צבאית לטרמפיסטים. הן כעבירה פלילית לנהגים המציעים טרמפ אסור.

● פעולה תקיפה ונמרצת בצהל. ואולי גם בבתי-הספר. להסברת הסידור הזה.

הצרה היא שכל פעם. כאשר מתעוררת פרשה כזאת. מוצפת הארץ בהיטטריות. הפוליטיקאים נזעקים כדי לרכוש כותרות בכל-ההתיקשות — ועם שוך הסערה נשכח הכל. אולם הצורך בהסדר הטרמפים ובאידגון הסעה החיילים והחיליות הוא צורך קיים. בלי כל קשר לפרשה זו או אחרת.

מכיון ששרת-תחבורה הוא פוליטיקאי. התי מכותרת לכותרת. אין לתלות בו תיקנות. אך על צהל מוטלת האחריות הישירה. חבל שבמים אלה מתגלה גם שם אטימות ביוזוקראטית. עד כדי כך שיוכלו אלוף להורות על הארכת שעות-העבודה של החיליות במישרים (מעשה שטותי בשלעצמו. שגולד לשמש אליכי להמשך הניבוכים בקנה-מידה אדיר) מבלי לקחת כלל בחשבון את בעיית הסעתן של החיליות. בגמר העבודה.

חזית-הטרמפים אינה פחות מסוכנת מחזית-לבנון. בגלל הפוטנציאל המסוכן הטמון בה מבחינת יצירת היסטריה ציבורית ושילתוב היצורים. היא מחייבת טיפול נמרץ.

אורי אבנרי

פנטזיות מיניות סאדיסטיות. שארם בולם אותם בימים כי תיקונם בליבו. מתקשרות עם ריגשי-שינאה גיזעניים ומוצאות בהם צידוק. מה שהיה אסור הופך למותר. כשהוא מתקשר עם אידיאולוגיה. בשכבות הפרימיטיביות של שני העמים כמרינה מתפתחת גיזענות המדלה בסטיות מיניות. ליתר דיוק: הסטיות המיניות מתקשטות כסיסמות גזעניות. מבחינה זו אין הבדל בין חסידיו היהודיים של מאיר כהנא ובין דומיהם הערביים — ובין תופעות דומות על רקע ערתי.

הרוב העצום של פישעיה-מין בארץ — החל ברצח ואונס וכלה במעשים מגונים — מבוצעים על רקע פלילי-פאתולוגי פשוט. רק במיקרים נדירים. וזועתיים במיוחד. הם מעוררים תשומת-לב ציבורית. אך כאשר שייכים הפושע וקורבנו לשני עמים שונים. הופך הדבר מייד לרגל פוליטי. ומעורר את האינסטינקטים העמוקים ביותר של אנשים פרימיטיביים — שמניעיהם הסמויים אינם שונים בדרכה ממניעיה של הפושע עצמו.

התוצאה היא. שכיום כל פושע מיני בלתי-מפוענח מיוחס אוטומטית לבני העם השני. וגורם להסתה לאומנית וגיזענית. המישרת וכל-ההתיקשות נותנים יד ליצירת אוירת-ליניץ' זו עליידי השמעת חשדות קודרים על. פעולה פלילית או חבלנית — אף בשעה שאין כל תימוכין לכך.

צה"ל אחראי

ל זה חזר השבוע כפרשת הרס קרמי. בשעה שנוצרה אווירה זו. לא היה ידוע דבר מלבד העובדות הבסיסיות: החילית נסעה בטרמפ. יחד עם חברתה. החברה ירדה. והרס נשארה לבדה במכונית עם שלושה גברים זרים. לדבריהם. ירדה גם היא אחרי כמה קילומטרים. היא נשארה בלילה. בחושך. על אסדה-דרך. במקום שבו נהגים חיילים להמתין לטרמפ.

האשמה הראשונה רובצת על המוסדות האחראים ליצירת מצב כזה.

בראש ובראשונה: צהל. מזה עשרות בשנים מונח צהל את הבעיה הזאת. הקדשתי חלק ניכר מן השנים הראשונות שלי בכנסת. כאמצע שנות ה-60. כדי לשים קץ למצב הזה. במילחמת-גרילה פרלמנ-

כשעה שנכתבים דברים אלה. עדיין לא ברור מה אירע להרס קרמי: אם בוצע פושע. ואם כן — מה טיבו. ומי האשם או האשמים.

אך גם בשלב זה חובה היא להצביע על הפשע העיקרי. המתמשך: שעורייית הטרמפים.

פשע זה. שכל מוסדות המדינה. ובמיוחד צהל. שותפים לו. הוא אבי כל חטאת על הכבישים. הוא מפקיר מדי שנה צעירים. ובעיקר צעירות. לפושעים מכל העדות והלאומים. ולסטרימין מכל הסוגים.

חובה היא לשים קץ לשעוריה זו. אחת ולתמיד.

זכר למדינה אחרת

טרמפ הוא חלק מן המסורת הישראלית. הוא ישראלי. כמו הפלאפל והקיבוץ. וכמוהם. הוא שייך לעירן אחר.

הטרמפ היה סימדהיכר של חברה שיויונית. ידידותית. פתוחה ובלתי-ראלימה. כאשר לא חלם איש על התקנת דלתות-פלדה לדירות. רצח וקנים ושור-בנקים. כאשר היה זה טיבעי להזמין זר הביתה. לעזור לזולת ולחתום על ערבות למען חבר. כאשר היה זה מובן מאליו לכל נהג בכביש לאסוף אל מכוניתו צעירים וצעירות. וביתור כמרי צהל.

בישראל של היום. פושע הוא להפקיר חיילת למצב שבו היא חסרת-ישע. במכונית סגורה ונוסעת. פיתיון לכל סטדהימין.

החברה הישראלית הפכה אלימה. חוסרה-התחשבות בזולת. הגסטו. האלימות הנפשית הגופנית הפכו נורמה מקובלת בכל המישרים.

בחברה הזאת משתוללת השינאה. השינאה בין העדות. השינאה בין העמים. שינאה המוצאת לה מדי יום ביטוי מילולי גלוי. כאשר אנשים מדברים כפה מלא על רצח המוני וגירוש המוני של ציבורי-אזרחים. וכלי-התיקשות מרווחים על כך בהרחבה ובחדווה. הקורבנות המיועדים של השינאה משיכים בשינאה משלהם. והגיצים השונים גורמים לתבערה גדולה.

כאווריה של שינאה ואלימות נקרא דרור גם למאוויהים הנס- תרים של סטדימין.